

naar man som her har modtaget fuldgjeldige Oplysninger om, hvor store Mangler der flæbe ved Kjøbenhavns Vandforsyning, kan Udvalget ikke Andet end erkjende, at der er Nødvendighed for, at Kjøbenhavn bliver hjulpet her fra Lovgivningsmagtens Side. Dels er Kjøbenhavns Vandforsyning nemlig bleven for lille for Byens store tiltagende Folketal, foruden at det forøgede Forbrug af Vand i hygieinisk og andre Henseender har bevirket, at man begynder yderligere at søle, at Vandforsyningen er for lille. Dertil kommer, at Vandet meget ofte er, kan jeg næsten sige, ligefrem ubrugeligt, og dette gjælder om en stor af de Beholdninger, hvorfra det kommer, særlig om Sønder søen, hvorfra Hovedmassen kommer, hvilket nok særlig hidrører fra Jordens Overfladevand, som flyder til disse Beholdninger og har viist sig at fordærve Vandet. Derfor er det blevet mere og mere nødvendigt at ty til artejstte Boringer for derigjennem at skaffe Kjøbenhavn det nødvendige og gode Vand, og at skaffe Vandet ført til Kjøbenhavn i luffede Ledninger, hvilket ikke er Tilfældet alle Steder. Naar jeg før udtalte, at Lovgivningsmagten maa komme Byen til Hjælp, er det, fordi det er meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, for Byen, skjønt den betaler godt derfor, at komme overens med Lodsjeerne om Tilladelse til at arbejde paa deres Marker og lægge de luffede Ledninger ind til Byen. Det, som Kjøbenhavn maa ønske, og som denne Lov gaar ud paa, er at faae Tilladelse til ved artejstte Boringer i Eggen omkring Sønder søen, hvor Forholdene have viist sig gunstige, at skaffe Vand, og tillige at kunne skaffe de nødvendige Ledninger fra disse Boringer førte til Byen samt faae de ældre Ledninger luffede, hvilket det er i det Mindste vanskeligt at faae nu. Desuden er der antydet Muligheden af, at Kommunen nødes til at gaa ud i Omegnen til Taastrup og Rildebrønde for eventuelt at bore der og altsaa gaa endog 3 Mile fra Byens Grund. Alt dette tiltæder Udvalget fuldt ud, men naar Lovforslaget indeholder en almindelig Bemyndigelse ikke alene for Kjøbenhavn, men for samtlige Kommuner i Landet til, hvor de ønske det, at gribe ind i private Folks Eiendom for derved at skaffe sig Vandforsyning, maa Udvalget fraraade at gaa ind paa denne meget omfattende Bemyndigelse og er i denne Henseende i ligefrem Overensstemmelse med Rigsdagens Holdning overfor saadanne Spørgsmaal i tidligere Tid, idet der allerede i Halvtredserne blev negtet et saadant Lovforslag Overgang til anden Behandling i Folkethinget af de selv samme Grunde, ikke alene fordi man ikke vilde give Kommunerne en saa vidtstrakt

Ret, men fordi man ogsaa kan siges derved at ville omgaa Folkerepresentationen og herøbe den noget af den Indflydelse, som den sandelig nok kan trænge til, især i disse Tider, hvor den har saa lidt Indflydelse, som den har. Altsaa, naar en Kommune trænger til Vandforsyning og i denne Anledning ønsker Ret til at gribe ind i Privates Eiendom, maa denne Ret gives den ved en ny Lov eller ved Forlængelse af en bestaaende Lov. Saaledes er det ogsaa sket tidligere. Den første Lov af denne Art var en Lov af 1853 om Gas- og Vandindlæg i Kjøbenhavn; den gjaldt kun til 1855 og blev senere forlænget til 1858. Endvidere har man en Lov af 30te November 1857 om Vandafledning og Afløbninger, altsaa noget Andet end det, her er Tale om, Paa denne Lov er egentlig dette Lovforslag bygget, og i Henhold dertil indstiller Udvalget Forslaget. — Jeg skal nu med et Par Ord omtale de af Udvalget stillede Vædringsforslag, der, som man vil se, ere enstemmig indstillede af Udvalget. Til § 1 er der stillet en lille Vædring, der gaar ud paa, at Kjøbenhavns Kommune kun skal have Ret til at benytte Loven i Aarene 1890—94. Vi ere her gaaede noget videre, end man har gjort i tidligere Tid, men det ligger i, at det er oplyst for os, at det vil være nødvendigt for Kjøbenhavns Kommune at foretage en Række af Maalinger og Boringer, inden man er kommen saa vidt, at man kan foretage de Arbejder, her er Tale om. Man har derfor ikke ment, at der var nogen Fare ved at udstrække denne Tilladelse til at gjælde i 3 à 4 Aar. Dernæst er der stillet et Forslag til § 2 om Sammensætningen af den Kommission, der afgjør Spørgsmaalene. Som jeg før sagde er Lovforslaget bygget paa Loven af 30te November 1857. I denne Lov er der nævnt 2 Kommissioner, der omtrent ere valgte paa ens Maade, idet den ene, som jeg maaste kan kalde Expropriationskommissionen, bestaar af 1 Medlem, valgt af Kongen, 2 Medlemmer, valgte af Regjeringen, og 2 valgte henholdsvis af Amtsraadene og af Hof- og Stadsretten, efter som det falder paa de respektive Eiendomme. Denne Kommission har det i sin Haand at afgjøre Spørgsmaalet om Nødvendigheden af de Arbejder, man ønsker foretagne, og tillige at søge at mægle mellem Parterne og at faae Forretningen i Gang. Sykkes det ikke, gaar man til den næste Kommission, en Takationskommission, valgt paa samme Maade. Udvalget mener nu, at Kommunerne fremtidig bør stilles lidt bedre overfor disse Kommissioner, end de hidtil have været, og Udvalget har derfor stillet et For-